



КАЛИНКА ЗНАЕ ВЕЧЕ.

Саминка е Калинка, едничка на майка и татко. Нѣма други братчета и сестричета и цѣлъ день сама си играе. Куклитѣ си нарежда, приказва имѣ, приспива ги и ги корѣ:

— Цѣлъ день мира ми не давате. Работа не мога да похвана. Хайде спете, милички, нанкайте. Който не спи, нѣма да порастне. Като Жоро все малѣкъ ще стои.

Жоро е мѣничко черно кученце съ откъснато предно краче. Като преспи куклитѣ си, Калинка започва не го да гали и всѣки день едно и сѣщо го пита:

— Защо, Жоре, крачето ти го нѣма? Кжде ти е крачето?

А Жоре я гледа съ влажнитѣ си очички. Подава муцунката си къмъ лицето ѝ и иска да я лизне съ розовото си езиче по нослето. И нищичко не ѝ казва.

Но днесъ Калинка не го пита. Тя вече знае. Токущо научи онова, което Жоро не ѝ казваше.

Татко ѝ седѣше на масата, а майка ѝ край прозореца. Тѣ приказваха нѣщо. После татко ѝ остави вестника на масата и ядосано каза:

— Обули кучето въ царвули, а то си изгризало краката.

Калинка знаеше вече. Тя прибра Жоро въ скута си, поглади го по счупеното краче и го замѣмра:

— Браво, Жоро, браво! А пъкъ да не ми кажешъ до сега. Ами ти толкова ли си билъ глупавичѣкъ и ла-